

Církev československá
husitská Kladno

Milí bratři a sestry, čtenáři našeho zpravodaje, milost a pokoj Vám všem.

Scházíme se nad řádky posledního zpravodaje v tomto roce. Těšíme se ze všeho, co se v Božím díle podařilo, a vyhlížíme, co nám přinese další rok. *Vždyť Pán Ježíš dal a dává perspektivu našim budoucím dnům, v Něm a s Ním se můžeme společně radovat.*

Mysleme společně na to, že to nejdůležitější, co prožíváme v našem sboru, ve společenství církve, nejsou jen svátky a oslavy, ale společenství se samotným Hospodinem. (z pastoračního dopisu rady starších).

Radost z narození Spasitele a Zachránce ať nás všechny provází celým rokem 2017!

Králi králů a Pane pánů, nerozpakoval ses přijít jako služebník, abys nám ukázal, že pravá velikost je v oběti.

Zjevil jsi svou slávu na betlémských pastvinách, abys nám ukázal, že jsi svrchovaným Vladařem a dobrotivým Zachránce i tam, kde je všechno nejvšednější.

Svěřil jsi své poselství lidem nejprostším, abychom nečekali se svým svědectvím víry a naděje, až budeme dokonali.

Prosíme Tě, zjev svou slávu také nám a tak jí až po okraj naplň naše srdce, abychom ji uměli pokorně a věrně rozhlásit Tobě ke cti a světu k pokoji.

Modlitba k 24. prosinci z knihy Sešli světlo své

Boží moc proměňuje

Iz 11, 1–10; Ř 15, 4–9; Mt 3, 1–12

Apoštol Pavel nám připomíná, že Písmo svaté je zdroj našeho poučení, povzbuzení (útěchy) a naděje. Písmem máme poměřovat všechno, co vidíme kolem sebe, všechny události i to, co se nám děje. Adventní doba je vhodným časem, abychom si ještě intenzivněji uvědomovali, jakým darem Písmo svaté je pro posilu, formaci i oživení víry.

Starozákonní proroctví Izajášovo mluví o daru nového života tam, kde už nebyl. Z mrtvého zbytku stromu (pařezu) vzejde proutek, který vydá ovoce. Je to obraz nevidané naděje a moci Boží. Udělat z něčeho mrtvého něco živého. A nejen živého, ale také plodného. Tento obraz je povzbuzením pro nás, že u Boha není nic nemožného.

V dějinách Izraele mluví obraz z Izajášova proroctví o králi Chizkijášovi, který se pokusil o reformu a obnovení Hospodinova kultu v Izraeli. Chizkijáš činil to, co je správné v Hospodinových očích, tak jak to činil jeho duchovní otec David. Doufal v Hospodina, Boha Izraele, přimkl se k Hospodinu, neodstoupil od něho, dbal na jeho přikázání, jak je Hospodin vydal Mojžíšovi. A Hospodin byl s ním. Ve všem, co podnikl, měl úspěch. A za jeho dnů mělo Judsko pokoj od nepřátel.

Křesťané později v tomto proutku z pařezu Jišajova rozpoznali osobu Ježíše Krista, který naplnil a ještě naplní toto prorocké slovo v plnosti. Nicméně obraz proutku vyrůstajícího z kmene stromu může být blízkým obrazem i každého z nás. I my jsme byli ze

smrti hříchu Bohem probuzeni do nového života, abychom vydávali ovoce Ducha svatého.

Pravý Boží služebník se vyznačuje duchem Hospodinovým = Duchem svatým, který je zdrojem potřebných vlastností a darů:

moudrosti a rozumnosti; rady a bohatýrské síly; poznání a bázně Boží. Nám, kdo jsme přijali svátost birmování, by Izajášova slova měla být velice dobře známá. Mohla by nám v adventu sloužit jako zpovědní zrcadlo, jak na tom po přijetí této svátosti jsme – jako jednotlivci i jako společenství.

Díky působení Ducha svatého v nás získáváme a rozvíjíme mimořádné kvality, které jinak nelze získat přirozenou cestou. Připomeňme si, k čemu tyto dary slouží: **Moudrost** – označuje náš vztah k Bohu. Moudrý není ten, kdo toho o Bohu mnoho ví, ale ten, kdo žije tak, jak se Bohu líbí, a hledá to, co se Bohu líbí. **Rozumnost** – umožňuje nám rozpoznávat dobré a zlé; ne podle sebe, ale podle Božích měřítek, podle Božího pohledu. Když víme, co se Bohu líbí a co ne, máme dle toho žít. Jenže – jak to známe ze zkušenosti – to, že víme, že něco dělat máme a něco ne, neznamená, že se tím budeme řídit. Že se vždy rozhodneme pro dobro. Musíme mít k tomu také sílu a vůli. Potřebujeme **radu a bohatýrskou sílu**. Sílu zapřít sebe sama. Potřebujeme sebeovládání, abychom byli schopni odolat pokušení, abychom dokázali v pravý čas zapřít sebe sama. **Poznání** – nejde o intelektuální poznání. Jde o blízkost a intenzitu vztahu mezi námi a Bohem. **Bázeň** – je počátkem moudrosti. Vědomí Boží velikosti a převahy a naší omezenosti a malosti.

Máme tyto dary? A pokud je nemáme nebo nemáme v takové míře, jakou bychom si přáli, toužíme po nich,

prosíme za ně? Považujeme je za něco, bez čeho je náš vztah k Bohu nějak neúplný? Prosíme za ně jako jednotlivci nebo i jako společenství? Dary Ducha svatého jsou důležité i pro život křesťanského společenství – pro kvalitu vztahů bratří a sester uvnitř něj.

Jednak je to schopnost soudu: ***Nebude soudit podle toho, co vidí oči, nebude rozhodovat podle toho, co slyší uši...*** Přejme si pro sebe i pro naše společenství, abychom nebyli jen povrchními pozorovateli a soudci druhých, ale měli Ježíšova ducha.

Prorok Izajáš ukazuje působení Boží moci jako síly, která vede k pokoji a vzájemnému souladu nejen mezi lidmi, ale proniká i veškeré Boží stvoření. Staví nám před oči obraz plný harmonie a pokoje. Působení těch, v nichž je Duch svatý, proměňuje nejen lidskou společnost, ale také svět, v němž žijí. Nastává soulad, který má dopad na všechno živé. A je to Hospodin, který umožňuje tento stav.

Proto je potřeba obrátit cele svou pozornost k Bohu jako dárci pokoje a spravedlnosti. K vládci Božího království a dárci tohoto nového věku. Současně ukazuje i na toho, který má přijít – Hospodinova služebníka par excellence – Ježíše Krista.

Jan Křtitel vystupuje na poušti s požadavkem pokání, protože se přiblížilo království nebeské (Boží). Bůh je blízko. Jan je hlasem, který lid volá k Bohu.

A lidé na jeho volání slyší – opouštějí své domovy u Jordánu, vyznávají své hříchy a nechávají se křtít na znamení pokání. Křest je viditelným znamením otevřenosti Božímu slovu, Boží blízkosti. Je znamením jejich touhy začít a žít svůj vztah k Bohu jinak, nově. Prohloubit svou zbožnost. I proto, že formální náboženství nestačí (a nikdy nestačilo). Nestačí vnější zdání, nestačí zaštit'ovat se původem Abrahamovým. Právě proto, že ten, který přichází, nesoudí podle vnějšího zdání, ale vidí do srdce člověka.

Jan Křtitel to jasně ukazuje na farizejích a saducejích. Příkladnou a mnohými obdivovanou zbožnost farizeů podrobuje Jan nesmlouvavé kritice. Nestačí-li zbožnost a snaha po dokonalosti v plnění Božích nařízení a nasazení farizeů, může stačit naše? Jaká je naše zbožnost? Na čem je založena?

Saduceové byli chrámoví kněží. Může být chrám, bohoslužba a oběti zárukou pravé zbožnosti? A jak jsme na tom my během bohoslužebných shromáždění? Jak prožíváme liturgii? Kolik ze sebe dáváme Bohu během ní? Proměňuje nás? Formuje nás? I naše postoje víry budou přezkoušeny soudem – sekerou a ohněm. Soudit nás bude Ježíš Kristus sám. V Ném se Boží království ke každému z nás přiblížilo. Ježíš přišel a stále přichází do života každého z nás jako ten, kdo ponořuje do Ducha svatého, do ohně. Je to ten, kdo čistí mlat, kdo nám ukazuje, co v našem životě je skutečným ovocem a co nikoli.

Cesta k Bohu se nám otevírá skrze křest vodou a křest Ducha svatého. Janův křest uvádí do společenství

těch, kdo očekávají brzký příchod Mesiáše a s Ním příchod Božího království, nového věku. Vytváří se společenství učedníků – okolo Jana Křtitele a později okolo Ježíše Krista. Janův křest budou udílet též Ježíšovi učedníci až do doby, kdy Ježíš ustanoví jeho novou podobu a smysl, kterou užívá křesťanská církev dnes.

Ti, kdo přijali a vyznali ve křtu Ježíše jako svého Spasitele a Pána, kdo jsou ochotni činit pokání, obnovovat se duchovním smýšlením, ti, kdo se v Ježíši Kristu smířili s Bohem, kdo žijí z Jeho odpuštění, ti vytvářejí křesťanské společenství. A to je (a má být) přes všechny problémy, které v něm jsou, vznikají a budou vznikat, „viditelnou ochutnávkou“ Božího království. Jak o tom mluví ve svém listu apoštol Pavel: ***Bůh trpělivosti a povzbuzení at' vám dá, abyste jedni i druzí stejně smýšleli po příkladu Krista Ježíše, a tak svorně jedněmi ústy slavili Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista. Proto přijímejte jeden druhého, tak jako Kristus k slávě Boží přijal vás.***

Bůh sjednocuje nás, kteří jsme jinak různí a odlišní – povahou, charakterovými vlastnostmi, temperamentem, intelektem, vzděláním, sociálním postavením, věkem – a umožňuje nám v Duchu svatém přijímat se vzájemně za bratry a sestry. Bůh nabízí dary Ducha svatého k naší proměně i proměně světa kolem nás.

Advent je dobou, kdy očekáváme a vyhlížíme příchod Páně – kéž Pán Ježíš Kristus v Duchu svatém přichází do našeho života, do našeho společenství, do našeho národa i do celého světa a formuje ho ke svému obrazu. Amen.

Ivana Doubravová, kázání na druhou adventní neděli

Ze života sboru

Pravidelný život sboru běží podle řádu, ve svých skupinkách se scházejí muži, ženy, mládež, děti, společně se scházíme při sdílení, modlitbách, při studiu Bible a na bohoslužbách. Pokračují i bohoslužby pro děti, další byla třetí neděle v listopadu, kdy jsme opět **děkovali za život dětí i dospělých narozených v listopadu.**

Blahopřání přijala sestra Stáňa Seifertová

a sestra Miloslava Maxová.

Z dětí to byli Adam Bílý a Míra Gabčo, společně jsme si ještě užili prskavku i hostinu.

V sobotu 26. listopadu jsme mohli vyslechnout velice zajímavou a opět velmi hutnou **přednášku Doc. Jiřího Beneše, Th.D.**, vedoucího katedry biblistiky Husitské teologické fakulty UK o Abrahamových synech. Děkujeme!

První adventní neděli 27. listopadu sloužila liturgii s bratrem farářem sestra Dana Klozbergová. Bohoslužbu zahájili společně s dětmi se svíčkami a se zpěvem rorátní písně *Ejhle, Hospodin přijde*, pak byla zapálena první svíce na adventním věnci.

První střední adventní pobožnost 30. listopadu sloužil bratr Jiří Tučan. Zajímavým způsobem shrnul adventní tradice i počátky slavení Vánoc, varoval před „jeho veličenstvem konzumu“, jehož království pochází z tohoto světa. Zamyšlení je v redakci k dispozici, kdo by měl zájem si ho přečíst, dejte vědět!

V sobotu 3. prosince se konalo v Komenského síni **adventní sborové shromáždění**. Opět jsme si uvědomili, jak je důležité se spolu scházet, sdílet starosti i radosti a společně je předkládat Pánu. Také jsme se modlili za nemocného bratra faráře i další nemocné členy sboru, zejména za bratra Hamouze, který už byl přemístěn do LDN.

V druhé části připravila sestra Pavla Vlková úvod k tématu advent, který uvádíme samostatně. Své dojmy ze soustředění nám napsala sestra Martina Škutová, děkujeme!

Druhou adventní neděli 4. prosince zahájily opět děti přinesením svíček za zpěvu písně *Ejhle, Hospodin přijde* a zapálením dvou svíček na adventním věnci. Bohoslužbu slova sloužila sestra kazatelka Ivana Doubravová ze Slaného. Děti na své skupince nacvičily píseň o zvěstování, kterou pak na konci bohoslužeb zazpívaly. Zpěvem dalších písní, které znaly (*Gloria, Děkujem Ti, Pane Bože*) přivítaly Mikuláše.

Mikuláš s andělem pak dále poslouchali, co si pro ně děti doma připravily – písničky, básničky – a každému dali dárek. Nakonec všichni ještě zazpívali chvalozpěv *Laudate*.

Středeční adventní pobožnost sloužil bratr Miloš Feller. Také jeho zamyšlení je v redakci pro zájemce k dispozici.

Třetí adventní neděle sloužil již opět bratr farář Phaniel Osweto, rozsvítily jsme třetí svíčku!

Kěž nám Pán požehná celý zbývající adventní čas, kež se necháme proměňovat Jeho nesmírnou mocí a prožijeme radostný vánoční čas!

A když Pán dá, tak na shledanou na stránkách našeho zpravodaje Nahoru v novém roce 2017!

Jarmila Chytilová, redakce Nahoru

Jan Křtitel se k adventu hodí

Milí bratři a sestry, někdy je opravdu vše jinak, než si člověk představuje. Farář nám ochořel těsně před sobotním adventním soustředěním. Pán Bůh to jistě věděl – už před časem mě Phaniel požádal, abych měla úvodní slovo k tématu adventu (já jsem ulehla až v sobotu odpoledne). ☺

Co k tématu říci? Hodně mi pomohl Jiří Tučan a jeho první adventní pobožnost předchodí středu. Jiří si našel k „příchodu“ spoustu informací a já si z jeho promluvy zapamatovala hlavně, že je vlastně jedno, kdy se přesně malý Ježíš narodil, a že to slavíme patrně v úplně jiné části roku. Jiří se také zmínil o symbolickém významu zapalování svící adventního věnce a o textech, které bývají při jejich zapalování čteny:

Tady jsou tedy verše k prvním dvěma adventním nedělím:

Izajáš 60, 2–3 Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. K tvému světlu přijdou pronárody a králové k jasu, jenž nad tebou vzejde.

Marek 1, 1–4 Počátek evangelia o Ježíši Kristu, Božím Synu. Jak je psáno u proroka Izajáše: „Hle, posílám před tebou svého posla, aby připravil tvou cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu pro Pána! Vyrovnejte jeho stezky!“ Tak přišel Jan, křtil na poušti a kázal křest pokání na odpuštění hříchů.

Ty texty se mi líbily a řekla jsem si, že na ně navážu. Hovoří o naději, o světle, které prozáří tmu a útrapy pozemského žití, o Hospodinově slávě. Jak se připravit na příchod Pána? – Odpovídá nám Jan Křtitel: Připravit mu cestu, vyrovnat jeho stezky (jak já to chápu, jediný způsob, jak můžeme vyrovnat stezky Páně, je vyrovnat ty svoje, aby po nich mohl přijít k nám).

Postava Jana Křtitele mě v této souvislosti zaujala a k počátku adventu patří. O ní je tedy podstatná část tohoto příspěvku. Tentokrát jsem si vypomohla internetem, zvláště článkem Karla Rahnera (<http://www.pastorace.cz/Tematicke-texty/Advent-viry-Karl-Rahner.html>). Zacházela jsem s ním dost hrubě – někde jsem ho „zcivilnila“, jinde naopak nechávám květnaté vyjadřování autora (doufám, že mi laskavý čtenář odpustí, že citace nejsou přesně podle

normy). Článek je postaven na biblickém textu z evangelia Matoušova, 11. kapitoly (verše 2–10).

Jan uslyšel ve vězení o činech Kristových; poslal k němu vzkaz po svých učednících: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“

Ježíš jim odpověděl: „Jděte, zvěstujte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“

Když Janovi učedníci odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Na co jste se vyšli na poušť podívat? Na rákos, kterým kývá vítr? Nebo co jste vyšli zhlédnout? Člověka oblečeného do drahých šatů? Ti, kdo nosí drahé šaty, jsou v domech královských. Nebo proč jste vyšli? Vidět proroka? Ano, pravím vám, a víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: ‚Hle, já posílám posla před tvou tvář, aby ti připravil cestu.‘

Jan Křtitel se k adventu hodí. Náš život je také ještě adventem, vírou, očekáváním, trpělivostí a touhou po tom, co není hmatatelné. Často, chceme-li být opravdovými křesťany, musíme nechat s Boží bláhoustí uletět pozemského vrabce v hrsti ve prospěch holuba na střeše nebes: pro nebeské království se vzdát peněžních výhod, tělesných požitků, vymáhání práva – v zájmu toho nebeského království, které žádné oko nevidělo.

Jan Křtitel je takový, jací my máme být v našem adventu trvajícím po celý život. Nemá moc nadějně vyhlídky, sedí v žaláři. Byl natolik pošetilý, že i vůči státnímu vladaři prohlašoval pravdu. Jeho přátelé nezorganizují žádné povstání, i Bůh ponechává sedět svého kazatele o pokání. Ale koná zázraky prostřednictvím svého Syna. Tyto zázraky však neosvobodí proroka, oficiálního předchůdce a pokrevního příbuzného. Zůstává ve vazbě, dokud není „zlikvidován“.

Jak se asi cítil Jan, když čekal na jistou smrt? Přesto se zajímá o zázraky, které zřejmě jemu samému nepomohou. Avšak Jan Křtitel věří. Je prorok, který připravoval stezku Pánu veřejně i pak, ve svém vlastním životě a srdci. Prorok, jenž připravuje stezku tomu Bohu, který si nepospíší, ani když jeho prorokovi hrozí zmar, tomu Bohu, o němž se zdá, že se dostaví příliš pozdě. Jan Křtitel má víru. Nedospěl k ní snadno. Jeho otázka zní trochu nejistě: Jsi ten, který má přijít? Ale tato otázka je položena správně osobě – Bohu, který je člověkem. V modlitbě je možno ukázat Bohu i své úzkostné srdce, které neví, jak dlouho mu ještě vystačí síly. Ale v srdci, které se modlí, zůstává vždy víra, jež dostává dostatečnou odpověď: *Jděte, a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte...*

Advent prožíváme my křesťané po celou dobu života, neboť očekáváme toho, který má ještě přijít. Teprve pak nám bude dáno za pravdu. Předtím se však zdá, že má pravdu svět. Také někdy sedíme v žaláři: ve vězení smrti, nezodpovězených otázek, vlastní slabosti, vlastní ubohosti, tísně, těžkostí života a – živí se z toho

nedostaneme. Avšak můžeme naši víru a modlitbu každý den podávat tomu, který přijde soudit živé i mrtvé. Toto adventní poselství se vždy navrátí s odpovědí: *Hle, přicházím, a blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší (Mt 11, 6).*

Tolik převzatý (a upravený) text. Pokud jsem ho zkomolila, autor je samozřejmě naprosto nevinný.

I u dalších vět, když je zadáte do Googlu, se vám může stát, že je najdete (zejména:

<http://www.pastorace.cz/Tematicke-texty/r-2001-adventni-pripravy-dej-Bohu-sanci-hodnota-dobra.html>). Prostě taková kompilačka... Snad to bude k dobrému.

Advent je dobou vyčkávání, očekávání a přípravy na setkání s Ježíšem. Není to čekání na něco, ale na Někoho. Na Někoho, kdo má moc náš život proměnit. Ježíš přichází ke každému z nás. Setkávat se s Ním můžeme v modlitbě, při bohoslužbě, v Bibli – Božím slovu, ale i skrze druhé lidi kolem nás a skrze události v našich životech. Přichází, aby nás potěšil, obdaroval svou přítomností, láskou a pokojem. Advent je obdobím, kdy se máme učit čekat a vyhlížet, připravovat se na setkání a mít pro Něj srdce citlivé a otevřené k Jeho radám a vedení. Podstata přípravy není v samotných aktivitách. Nikdo se nemůže připravit na setkání s Kristem jinak než v Duchu svatém. Prosme o vedení Ducha svatého, abychom nekonali bezduché (bez-duché) činy a aby náš život směřoval smysluplným směrem.

Na závěr něco, co jsem měla připraveno pro případné dětské návštěvníky, snad se nikdo neurazí, když to zmíním.

Latinské slovo „advent“ znamená příchod. Ne příchod něčeho, ale NĚKOHO. A ne jen tak někoho, je to příchod samého Božího Syna. Přišel a stále přichází mezi nás, aby překonal propast mezi Bohem a lidmi, abychom si s Ním a spolu mohli být blízko, aby mohl proměňovat náš život. Těšíme se z toho, že Ježíš přišel na svět. Těšíme se také, že přijde podruhé a s velkou silou a mocí obnoví svět do Boží krásy. A učíme se čekat trpělivě a s radostí.

Pavla Vlková

Sborové soustředění

První adventní sobotu se naše křesťanské společenství (v nekřesťanskou ranní hodinu) sešlo na tradičním předvánočním sborovém soustředění.

Letos jsme se opět sešli přímo u nás v kostele. V Komenského síni jsme si dali židle do kroužku, trochu to ve mně vytvořilo dojem nedělních dětských skupinek (jen jsme zpívali nějakou jinou písničku než "Děkujem ti, Pane Bože" a také se nikdo nehádal o to, kdo odemkne dveře nebo kdo bude kde sedět).

Měli jsme velkou radost z přespolních příchozích, přijeli Fellerovi a Václava ze Slaného. Jinak nás tentokrát nebylo moc, společenství bylo spíš komornější, ale o to bylo úvodní sdílení intenzivnější a atmosféra uvolněnější. Pro mě osobně bylo tentokrát sdílení docela silným zážitkem, myslím, že je dobré si

jednou za čas vyslechnout, jak se ostatní mají a co teď prožívají. Jsme si "druhou rodinou", známe se v některých případech i desítky let. Ale ať se známe déle nebo kratší dobu, vzájemná posila, duchovní podpora i sdílená radost ke společenství patří. Došlo mi, že když se jen každou neděli pozdravíme, často si ani zdaleka neuvědomujeme, jaké důležité, hezké i těžké věci ostatní prožívají. Že také potřebujeme vzájemnou pomoc a společné modlitby a že společně strávený čas je požehnáním.

V druhé části soustředění jsme si přečetli biblické texty k prvním dvěma adventním nedělím, ale o programu a textech se dočtete v příspěvku od mámy. Přeju všem hodně síly, požehnání a v klidu prožité svátky!

Martina Škutová

Vzpomínáme

Některé měsíce mají své zažité události. Listopad má svůj den vzpomínek, a to pouze na ty, kteří nás již fyzicky nemohou obejmout. Věříme, že si je nyní objímá Hospodin. Věříme, že si to zaslouží nejen po té světské lopotě, ale také pro to dobré, co nám předali a nechali zakotvit do našich srdcí.

V tomto období je během kázání čten řetěz dušiček, které byly našim srdcím blízké. Každým tím vysloveným jménem se plní námi spravovaný svatý prostor. Myslíme na to, jak mnozí z těchto bratří a sester seděli v týchž lavicích co my a promodlivali tento duchovní stánek. Děkujeme vám a vážíme si toho. Letos bychom obzvlášť zavzpomínali na bratra faráře Mojžíra Beneše a poděkovali mu.

Anna Lukavská

Vzpomínka na mého otce Mojžíra A. Beneše

Prosila jsem Aničku, aby nám opět napsala příspěvek o knížkách. Napadlo ji, že bychom mohly napsat o mém tatínkovi při jeho výročí.

Letos v listopadu jsme vzpomněli 110 let od jeho narození (narodil se 21. 11. 1906). V Kladně sloužil od ledna 1956 až do roku 1971, kdy začal působit jako spirituál a později jako ředitel bohoslovecké koleje. Do Kladna byl přeložen z Pardubic, aby „zrudnul“, protože nepodlehl nátlaku, aby podával zprávy o svých spolupracovnících.

Vzpomínám na něj jako na klidného, moudrého muže, který byl věčně zahalen oblakem voňavého kouře z dýmky a zabořen v křesle do čtení knihy nebo seděl opět s dýmkou u psacího stolu a psal. Ráda jsem s ním diskutovala, ale neměla jsem šanci uspět, říkával: „Nejprve se teologicky vzdělej, pak se mnou diskutuj.“ Teď už by asi naše diskuze probíhaly jinak, ale bohužel odešel k Pánu krátce po svých 70. narozeninách, příští rok to již bude 40 let. Utíká to. Napsal toho spoustu, především do Českého zápasu a Theologické revue, publikoval i v Německu, kde mu vyšla kniha *Mahnung an der Kirchen (Napomenutí církvi)* s výkladem sedmi listů ze Zjevení sv. Jana. U nás vyšla skripta *Kázání v prvokřesťanské církvi*.

Tatínkova kázání jeho přátelé opisovali na stroji a dávali dál jako „samizdat“, postupně vyložil téměř celý Nový zákon, jen Lukášovo evangelium už nestačil dokončit. Maminka Jarmila mu stála věrně po boku, doprovázela ho při bohoslužbách na varhany nebo harmonium. 23. prosince to bude již 10 let, co si ji Pán vzal do své náruče ve věku 85 let. Vzpomeňte na ně se mnou, děkuji.

Jarmila Chytilová

Vzpomínka na věrného služebníka

4. prosince tomu již byl rok, co náš milovaný bratr v Kristu Jaroslav Šála, dobrý a věrný služebník Boží, odešel v radost svého Pána ve věku 86 let.

Věříme, že nyní již sedí u Jeho nohou v nebeském království. Vděčně a s láskou na něj vzpomínáme.

Zprávy od Jurkových

Psala jsem Zuzce do Pittsburgu, jestli mají něco pro nás do Nahoru a že už se těšíme na jejich návrat. Odpověď přišla obratem:

Milá Jarmilo, nastal nám čas odjezdu. Včera jsem napsala dvě haiku, a Standa myslí, že ti je mám poslat. Tady jsou:

Venku už mrzne
kachny z vody odlétly
Je čas jet domů

Semestr končí
Havrani posedali
na zmrzlé stromy

(Pro ty, kdo by nevěděli, co je to haiku, cituji z Wikipedie:

Haiku je lyrický útvar, většinou s přírodní tematikou, který je tvořen zvukomalebným trojverším s počty slabik 5–7–5, dělicí pauzou a zařazovacím slovem. Jde o nejznámější formu japonské poezie.)

A od Standy přišla informace s prosbou:

Ze Slaného se budou pravděpodobně vysílat rozhlasové bohoslužby k výročí založení ČČSH 8. ledna 2017 v 9 hod. Jistě víte, že rozhlasové bohoslužby slouží převážně těm, kdo už nemohou přicházet do společenství. Budeme rádi, když přijedete – a to zvláště zpěváci.

Za slánský sbor, Stanislav, farář

Jurkovi odlétají domů do Slaného ve středu 14. prosince. Děkujeme za básně a přejeme šťastnou cestu domů!

Jarmila Chytilová

Sborová dovolená 2017

Nezapomeňte si zarezervovat týden od 5. do 12. srpna 2017 pro společný pobyt sboru! Příští letní dovolenou budeme trávit poblíž Stráže nad Nežárkou ve Fährnichově mlýně. Odkaz zde: <http://jizni-cechy-trebonsko.cz/index.php/cz-cz/> O objektu psala v minulém vydání sestra Eva Bodláková, dnes jen připomínáme termín a zálohu.

Cena za ubytování s polopenzí činí 3 360 Kč (480 Kč na den); děti do 12 let zhruba 2 500 Kč. Zálohu ve výši

1700 Kč dospělý / 1300 Kč dítě platte ideálně na náš účet 2100242006/2010 během ledna, příp. hotově Kamile Krucké.

Vodácký víkend 2017

Vodáci, ahoj, sestra Kamila už navrhla termín, kdy byste se mohli opět sejít na řece, a to ve dnech 9.–10. června. Podle toho, kdo se přihlásí, byste se domluvili, na který proud si troufnete! Tak nezapomeňte ani na tuto akci!

Připravované akce v lednu a únoru:

V týdnu od 16. do 20. ledna proběhne **alianční týden modliteb**, místa a začátky modlitebních setkání budou ještě upřesněny.

Přednáška **Synové Izákovi – literární, historické a teologické pohledy** bude v pátek 3. února 2017 v 17 hod. Přednáší ThDr. Petr Melmuk, Th.D.

Vzpomínka k 75. výročí transportů z Kladna v neděli 26. února v 15 hod. – čtení jmen našich židovských spoluobčanů, kteří se nevrátili domů.

Během vánočního týdne se scházíme na bohoslužbách, pravidelná setkání budou opět po Novém roce.

Vánoční bohoslužby

So 24. 12. **Štědrý den** v 15 hod. a ve 23 hod.

Ne 25. 12. **Hod Boží** 9 hod.

So 31. 12. **Silvestrovské posezení** 15 hod.

Ne 1. 1. 2017 **Nový rok** 9 hod.

*Radostné Vánoce
a požehnaný nový rok 2017*

*přeje
redakce Nahoru*

Křesťanská poradna (ve školním roce)

je otevřena každou středu od 15 do 16:30 hod.

Otevřený kostel

je k dispozici každou středu od 15 do 16:30 hod.

Úřední hodiny

pro vyřízení potřebných záležitostí jsou ve čtvrtek od 9 do 11 hod. a ve středu od 15 do 16:30 hod.

Toto Nahoru, další zprávy, nedělní kázání, aktuality i fotografie naleznete na našem webu

<http://ccshkladno.unas.cz>

Datum vydání: 14. prosince 2016

Red. rada: J. Chytilová, S. Jurek, P. Osweto,
P. Vlková, M. Vlková

Neoznačené příspěvky připravila redakční rada.